

Redactioneel

Zijn wij nou met zijn allen ziende blind geweest of hadden we simpelweg het gevoel dat er toch niets aan te doen is? Wie het weet, mag het zeggen. Het blijft echter een feit dat de zorgwekkende staat van de natuur in Nederland met dagelijks nieuwe voorbeelden wordt geïllustreerd. Bouwers en projectontwikkelaars die ‘eindeloze’ mogelijkheden zien voor het bouwen van een miljoen huizen in het ‘groen’, weilanden waarop geen enkel leven meer te bespeuren is dankzij de landbouw als grootste ‘exportproduct’ en een dodelijke CO2-productie, waar geen natuur tegenop gewassen is.

Natuurbeschermers worden vaak gezien als ouderwetse, behoudende figuren, die wars zijn van veranderingen. En dat past niet erg goed in een samenleving, die streeft naar vooruitgang in materiële zin. Daarin moet alles wijken voor leefgenot, voor ongeremde verspilling, voor zinloze vakantievluchten naar het andere eind van de wereld, voor luxe en welvaart. Gedurende de afgelopen veertig jaar was daar het hele overheidsstreven op gericht. Goed, er waren nadelen aan verbonden, maar als goede kooplieden zouden we zelf wel bepalen hoe de huidige mens het meeste baat had bij het streven naar ‘eeuwig geluk’. En die nadelen, zoals een steeds egoïstischer samenleving zonder aandacht voor dieren en medemensen, waarin de almaar toenemende vervuiling en verspilling onhanteerbaar zijn geworden, komen nu pas in het zicht. Nu pas gaan we langzamerhand beseffen dat grondstoffen niet eindeloos zijn te gebruiken, dat insecten en vogels een eigen, niet te onderschatten betekenis hebben in de natuur en dat die natuur een essentiële voorwaarde is voor het bestaan van de mens.

Toch gaan tot de dag van vandaag heel veel mensen daar klakkeloos aan voorbij. Daarom zullen ook vogelaars hun stem moeten laten horen om de medemens te wijzen op risico’s en nadelen van het eigen handelen. Het is geen dankbare taak, maar wel een broodnodige. Om ons heen zien we dagelijks de gevolgen van het op groei gerichte economische beleid: lege weilanden, oprukkende gebouwen, toenemende lawaaiige recreatie, uitdijende tienbaanswegen. En bij elk nieuw economisch project wordt een boompje gepland als symbool voor wat ooit was.

We zullen als vogel- en natuurliefhebbers onze invloed moeten aanwenden om het belang van de natuur te onderstrepen, te waarborgen en te handhaven. Dat vereist een andere manier van omgaan met de mens en met de natuur. Dat vereist ook een omslag in ons denken en ons doen. En het vereist actie! Geen eenvoudige zaak voor behoudende types als wij, maar er is geen ontkomen aan. Doen we het niet, dan rest slechts één weg: met zijn allen naar de dierentuin!

■ Jan Kuys